

[Lannung.]

juridisk Karakter ikke skal gælde for Færøerne, hvad jeg finder mindre rimeligt, men det vil den højtærede Minister formentlig redegøre for her i Tinget.

§ 4 i Loven af 1940 om krigsforliste Personer bestemmer, at ogsaa Paatalemyndigheden kan iværksætte Kære af Skifterettens Dødsformodningskendelse. Jeg vil gerne spørge, om man har overvejet, om denne Bestemmelse ikke burde optages i den her foreliggende Lov i de borteblevne Personers Interesse, ikke i Statskassens, for dens Interesse er sikkert varetaget i Forvejen, men i de borteblevne Personers Interesse, og vil det ikke være naturligt at modtage denne Bestemmelse i § 14? Denne Bestemmelse modsvarer for øvrigt Regelen i Retsplejelovens § 454 om Ægteskabssager.

I Lovforslagets § 13, 1ste Stykke, siges det, at hvis der ikke i Retsmødet fremkommer noget, der stiller Sagen i nyt Lys, afsiger Retten Dom til Dødsformodning. Jeg ved ikke rigtig, om Vendingen „stiller Sagen i nyt Lys“ ikke er vel upræcis i denne Forbindelse. Det nye Lys kan enten være bestyrkende eller afkræftende. Var det ikke bedre at sige: „Hvis der ikke i Retsmødet fremkommer noget, der afkræfter Formodningen eller det hidtil foreliggende“ eller noget lignende? Jeg henstiller, om det ikke vilde være rimeligt at gaa til en saadan Ændring af Forslagets Bestemmelse.

Jeg forstaar, at der ikke er foreslaaet nogen Bestemmelse til Afløsning af § 8 i Forordningen af 2. April 1817, der handler om de Beløb, som paa Skifte udlægges til Kreditorer, men ikke affordres, respektive ikke afhentes. Saa vidt jeg husker, har Konkurslovkommissionen heller ikke beskæftiget sig med dette lille Spørgsmaal, hvad der vel i og for sig havde været mest naturligt. Jeg vil derfor gerne spørge den højtærede Justitsminister, om han har Planer om en Ordning af dette lille Spørgsmaal.

Hermed kan jeg anbefale Lovforslaget.

Justitsministeren (Elmqvist): Jeg takker for den velvillige Indstilling; de ærede Ordførere har givet til Kende over for det foreliggende Lovforslag.

Der er rejst forskellige Spørgsmaal, og jeg vil mene, at disse Spørgsmaal egner sig bedst til en nærmere Drøftelse i Udvalget. Saafremt jeg skulde gaa ind paa en Besvarelse af dem, vilde det føre til en teoretisk juridisk Diskussion, og det tror jeg ikke har saa stor Interesse i Øjeblikket.

Jeg skal kun lige bemærke til det ærede Medlem Hr. Steincke, at naar det ærede Medlem — saaledes forstod jeg det — spurgte, hvem der skulde tage Initiativet efter Kapitel 1, saa mener jeg, at Initiativet maa ligge hos dem, der har Interesse i, at Formuen kommer under en vis Bestyrelse; hvis ingen saadan interesseret forefindes, maa Initiativet tages fra det offentliges Side.

Til det ærede Medlem Hr. Rytter vil jeg gerne gøre nogle Bemærkninger i Anledning af det ærede Medlems Udtalelser angaaende §§ 25—28. Det ærede Medlem var betænkelig ved, at en Arv fra en bortebleven kunde inddrages efter 10 Aars Forløb, hvis f. Eks. den borteblevne opholdt sig i en Koncentrationslejr. Det ærede Medlem fandt det urimeligt, at Arven skulde kunne inddrages, hvis der f. Eks. til Stadighed kom Breve fra ham, saa at man vidste, hvor han var, og at han altsaa var forhindret i at komme hjem og varetage sine Interesser.

Jeg kan ikke rigtig se, at dette Eksempel passer paa Forholdene, som de vil komme til at foreligge, idet jeg mener, det vil være saaledes, at hvis en Person f. Eks. opholder sig i en Koncentrationslejr og af den Grund er forhindret i at komme hjem og varetage sine Interesser vedrørende Arven, vil den paagældende, naar han er i Stand til at sætte sig i Forbindelse med Myndighederne herhjemme, kunne faa beskikket en Fuldmægtig til at modtage Arven paa hans Vegne, og saa vil dette jo udelukke, at § 28 kan bringes i Anvendelse.

I øvrigt samlede Ordførernes Bemærkninger sig i høj Grad om § 23. Her laa det saaledes, at Ordførerne alle syntes at have mere Sympati for Kommissionens Affattelse af § 23 end for Ministeriets. Jeg skal derom sige, at jeg stadig kan henholde mig til de Bemærkninger, der indeholdes i Bemærkningerne til Lovforslagets § 23. Jeg mener, at den af Ministeriet foreslaaede Ordning er den, der vil give mindst Anledning til Uro og Forviklinger og Komplikationer. Men det er jo ikke saadan, at det er et stort og afgørende Spørgsmaal, det er netop et Spørgsmaal, synes jeg, som vi kan drøfte indgaaende i Udvalget for at finde ind til den Ordning, som vi efter en saadan Diskussion og efter at have hørt hinandens Meninger maatte finde er den rigtige.

Jeg tror, som sagt, det vil være tilstrækkeligt, at jeg holder mig til disse Bemærkninger paa nærværende Tidspunkt, idet en yderligere Diskussion om de enkelte Bestemmelser efter min Mening — og jeg forstod paa Ordførerne, at de var af samme